

Ангел Каралийчев

Ижо-Мижо и Клан-Клан

Клан-Клан слезе от планината. В една дълбока пещера великанът беше спал цели петстотин години и когато се пробуди, усети, че е гладен като вълк. Нарамн ръждивото си копие, високо колкото една тополя, препаса меча си, който беше толкова тежък, че трима души мъже не можеха заедно да го дигнат, потърка с длан сънените си очи и тръгна. На големия му пръст светна един златен пръстен, голям колкото обръч на малко буре. Като слезе от планината, Клан-Клан се спря под един стар тристагодишен дъб, измъкна меча си и замахна да го опита – може ли да сече тъй, както някога е сякъл. Удари стария дънер. Вековното дърво рухна след първия удар. В клоните на дъба бяха свили гнезда двеста рошави врабчета. Когато дъбът падна, те се пръснаха с писък и проклятие. Едно врабче със счупено краче подхвъркна от клонче на клонче, от камък на камък и замина към село Мъхов дол, В село Мъхов дол живееше едно юначно момче на име Ижо-Мижо. То беше невръстно, а носеше мустаци две педи дълги. До седмата си година Ижо-Мижо нямаше още мустаци, но когато постъпи в първи клас и научи буквите, учителката рече: „Деца, скоро на сцената ще представим пиесата «Чудният мустакан», кому да залепим тия дълги мустаци?“ „На мене!“ – отвърна Ижо-Мижо. Залепиха му мустаци. Вечерта след представлението Ижо-Мижо не ги отлепи и не изми лицето си, а се мушна под юргана и заспа с тях. И не щеш ли – през нощта мустациите му пуснаха корени. На сутринта нашият герой се огледа на огледалото и като видя, че залепените мустаци са се превърнали в истински, махна с ръка: кой ще ходи сега на бръснар, дълга и широка работа!

Врабчето от съборения дъб знаеше за Ижо-Мишовите мустаци. То летеше с всички сили към Мъхов дол. В човката си носеше една тъжба, в която пишеше: „Бате Ижо, ела по-скоро в нашата околия. Там е слязъл великанът Клан-Клан. Беззащитните врабчета те молят да отскубнеш един косъм от мустациите си и да обесиш злодея Клан-Клан на първия телеграфен стълб.“

Нека сега да оставим врабчето със счупеното крило да подскача към Мъхов дол и да се върнем отново при великана Клан-Клан. Какво направи той, след като отсече дъба? Ето какво. Най-напред съзря един овчар със сто седемдесет и пет овце.

– Тъкмо ще ми стигнат за закуска – си рече гладният великан и почна да лапа. Изяде овцете, овните, агнетата и най-сетне глътна овчаря. Към обед Клан-Клан слезе в село Стражица, Горнооряховска околия. Почна да яде наред, Най-напред изяде кмета, сетне глътна бирника, схруска учителките, помете децата в училището и си засоли с попа.

Като свърши с хората, почна да яде къщи, дървета, градини, магарета, самари и др. Напълни си хубаво търбуха Клан-Клан, слезе към реката, наведе се, изпи всичката вода, тъй че рибите останаха на сухо и почнаха да хортуват: „Ако имахме криле като птиците, щяхме да литнем към Черно море, където има много вода, ама нали сме без криле – спукана ни е работата!“

– Спукана му е работата! – викна Ижо-Мижо, като прочете тъжбата на врабчето. – На великана Клан-Клан. Къде е той?

– Спусна се към Стражица.

Яхна нашият юначен Ижо-Мижо едно куцо магаре и се понесе като вихър към Стражица. Завари великана легнал в една ливада, спи и пъшка.

– Къде има наблизко телеграфен стълб? – провикна се Ижо-Мижо.

– Защо ти е телеграфен стълб? – надигна се великанът.

– Да те обеса, разбойнико.!

– Тъй ли? – скочи Клан-Клан и измъкна стария си меч. Замахна и разсече Ижа-Мижо на две. Но не щеш ли, от двете Ижо-Мижови половини се получиха две нови мустакати момчета.

– Къде има телеграфни стълбове? – викнаха те в хор.

Великанът съсече и тях. Но от половините им се получиха четири нови мустакати юнаци. И колкото повече Клан-Клан ги сечеше, толкова повече се умножаваха. Ливадите почерняха от мустакати момчета. Те се втурнаха като чер вятър върху чудовището, почнаха да се катерят по краката му, по джобовете му, нагоре по раменете му. Едно смело момче дори влезе в ухото му и викна:

– Предай се!

Клан-Клан се предаде, защото видя, че няма какво да прави. Ижовците отскубнаха по един косъм от мустаците си, усукаха въже и го обесиха на един голям стълб. След това го смъкнаха, претърсиха джобовете му и намериха цяла кесия стари пари. Снеха от ръката му златния пръстен, натовариха меча и копие то му на една биволска кола и заминаха за София. Предадоха старите монети, драгоценния пръстен, меча и копие то на Народния музей. С получените пари си купиха по една хубава детска книжка и се върнаха предоволни в село Мъхов дол.

А рибата, която остана на сухо – ще попитате, – какво прави сега. – Какво прави ли? – Изядоха я котките.

КРАЙ

© Ангел Каралийчев

Сканиране и разпознаване: unicode, 2007

Редакция: BНorse, 2007

Публикация:

Ангел Каралийчев, НАЙ-ТЕЖКОТО ИМАНЕ – ПРИКАЗКИ И РАЗКАЗИ

Съставител ГЕОРГИ СТРУМСКИ

Библиотечно оформление СТЕФАН ГРУЕВ

Редакционна колегия ЕФРЕМ КАРАНФИЛОВ, ИВАН ЦВЕТКОВ, ЙОРДАН МИЛЕВ,
КАМЕН КАЛЧЕВ

Отговорен редактор НИКОЛАЙ ЯНКОВ. Редактор на издателството АННА
ПАНЧЕВА

Илюстрации АЛЕКСИ НАЧЕВ. Художник на корицата РАДОЙ БОЯДЖИЕВ.

Художествен редактор ИВАН МАРКОВ

Технически редактор ЕЛЕНА МЛЕЧЕВСКА. Коректор ТАНЯ СИМЕОНОВА

Първо издание. ЛГ. V. Тематичен № 13/9537172431/6006-2-79

Дадена за набор на 23. IV. 1979 г. Подписана за печат на 27. IX. 1979 г. Излязла от
печат на 10. X. 1979 г.

Поръчка № 118. Формат 1/16 60×90. Тираж 60 000. Печатни коли 16. Издателски коли
16. Цена 2 лв.

„НАРОДНА МЛАДЕЖ“ – ИЗДАТЕЛСТВО НА ЦК НА ДКМС. МОНОФОТО, ПЕЧАТ
И ПОДВЪРЗИЯ ДПК „Д. БЛАГОЕВ“. СОФИЯ – 1979

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/3385>]